

her i Thinget som et Tilfald fra Justitsministerens Side; og tilfaldt er den kommen herind gennem en kongelig Udtalelse, som bestemte Kongens Minister til at træde op. Denne kongelige Udtalelse er bleven optagen af den nuværende Justitsminister, men; saavidt jeg nu forstaaer, kun saaledes, at han helst vil friggjøre sig for den, saameget han kan. Den ærede Ministers Udtalelser her ligeoverfor Forslaget under Nr. 3 kunne ikke forstaaes, medmindre jeg tør antage, at han selv ligeoverfor en Bestemmelse i Finantsloven, vilde ved det første sportulerede Embede, der blev ledigt, betænke sig paa, om han strax skulde sætte den Embedsmand, som blev ansat i dette Embede, paa fast Gage, eller om han skulde fortsætte Sportelssystemet. Naar han ikke er tvivlsraadig i det Henseende, naar det ligesom er hans Villie at underkaste sig de Bestemmelser, som han finder vedtagne i Finantsloven, hvis der skal vedtages nogen Finantslov, saa maa han være kommen til den Overbevisning, at han idetmindste i det første Aar enten maa ansætte Embedsmændene i de Sportelembeder, der blive ledige, paa fast Gage, eller constituere dem paa anden Maade end med Sportelønning. Skulde hans Hensigt være efter dette første Aar atter at slippe bort fra den begyndte Reform og paany indsætte Embedsmænd med Sportler, fordi han, som han siger, ikke kan oversee Følgen af den hele Reform? Jeg kan ikke forklare hans høist utydelige og i ethvert Fald vaklende og usikre Udtalelse anderledes, enten maa dette være hans Hensigt, eller ogsaa veed han i Sandhed ikke, hvad der er hans Plan. Naar man siger, at man skal kunne oversee den hele Reform, saa skal jeg bemærke, at den Deel af Reformen, som maa sees ved ethvert Embede, den sees heel og holdent, og det er det ganske simple Spørgsmaal: Kan jeg foreløbig i det foreliggende Tilfælde skaffe den til Embedets Bestyrelse nødvendige Ogtighed til-

veie, indtil jeg naaer længere frem, thi Hovedspørgsmaalet her i Landet er dog ikke det, om Gradationen af Embedsmændenes Lønninger skal være saa eller saa, men det er, om Embederne kunne blive røgtede. Gradationen kommer vi nok til, det vil ikke finde nogen Vanskelighed. Saalænge jeg ikke for det Første har en Sikkerhed for, at Regjeringen vil gaae ind paa Forslaget under Nr. 3, og dernæst en Sikkerhed for, at de Bestemmelser, vi her ere blevene enige om, og som berører forekomme i Landstinget, der finde en alvorlig og magtfuld Understøttelse af Regjeringen, saaledes at de ikke hvert Dieblig vende her tilbage, tilbeels med Tilfætninger hidrørende fra Ministeriet selv, saa maa jeg for mit Vedkommende stemme for Forslaget under Nr. 5, men jeg indrømmer, at den ærede Cultusminister kan have Ret i, at dette Forslag ikke foreligger paa samme Maade som Forslaget under Nr. 3, naaget det burde gjøre det. Det er en for hele Regjeringsystemet farlig Veie, som den ærede Minister betvæber ved at afvise dette Forslag; han seer ikke selv de Fæjer, der ligger deri; han udsætter sig, som jeg allerede har sagt, for en vedvarende Agitation med Hensyn til at tilegne Communerne Tienderne og Retten til at bruge dem til dermed at betale Menighedens Præster. Den hele Bevægelse, hvorpaa vi ere komne ind efter Sognebaandets Løsning, maa føre til Menighedsgeistlige, og Betalingen af disse Menighedsgeistlige fører naturligt til at maatte sige: Den Geistlige, jeg søger, vil jeg vække den Løn, som jeg vækker Geistligheden; og Misforstaaelsen af Tiendens Betydning vil den ærede Minister med sin — ja, tillad jeg siger det ligesom — halsstarrige Modstand mod en ganske simpel Ting, den at hde Kongens Skat i Kongens Kasse, befordre, bringe frem, kalde i Live, og saa er det et Spørgsmaal, om han kan mane den tilbage.